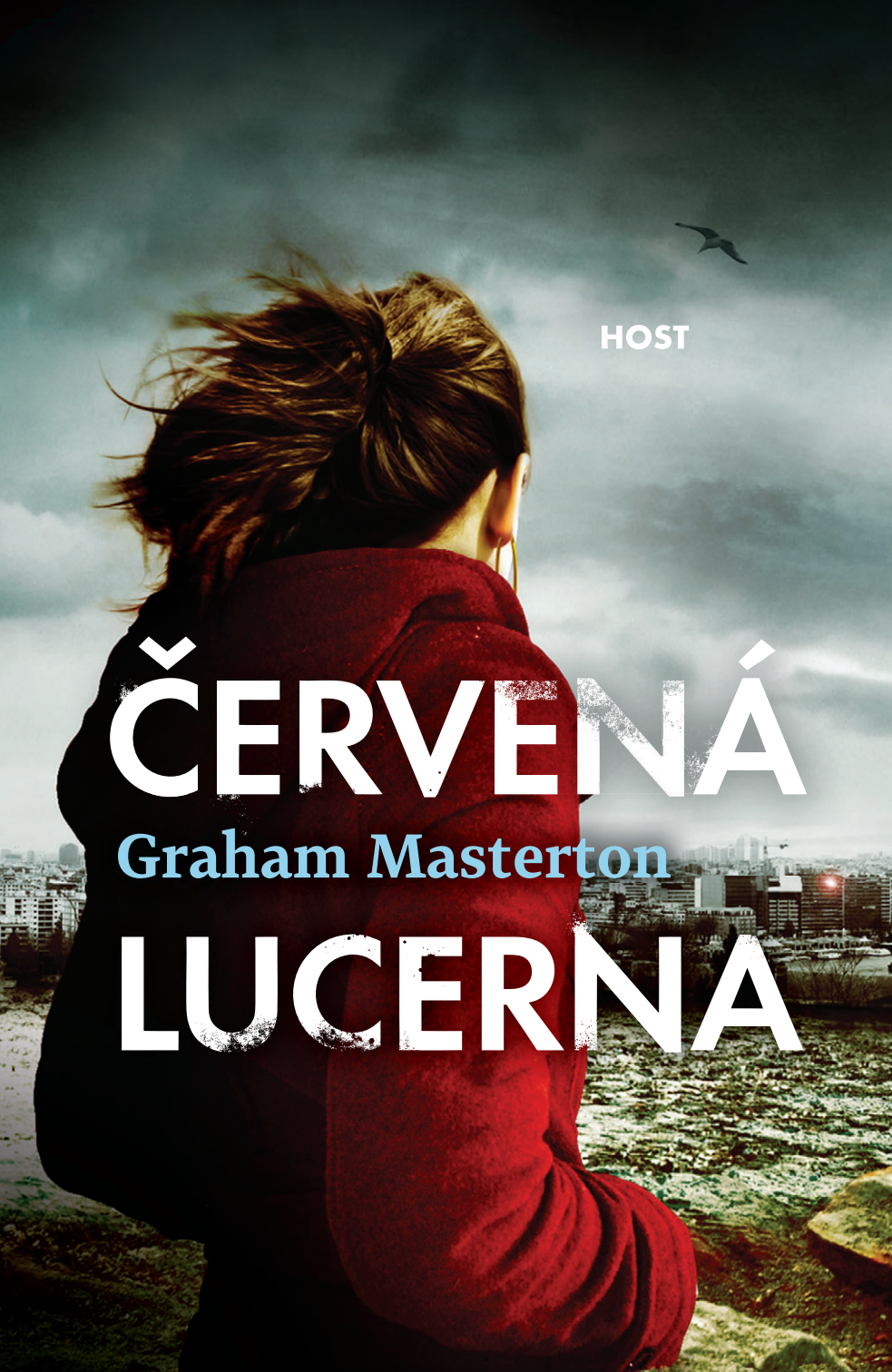

HOST

ČERVENÁ

Graham Masterton

LUCERNA

ČERVENÁ LUCERNA

Graham Masterton

ČERVENÁ

Graham Masterton

LUCERNA

Brno 2016

Red Light

Copyright © 2014 by Graham Masterton

Translation © Radka Klimičková, 2016

Cover design © www.blacksheep-uk.com

Cover picture © Corbis

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2016
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-752-3 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-753-0 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-754-7 (Formát MobiPocket)

Pro Dawn Harrisovou s láskou a nadějí

Coiméad fearg ar bhean a bhfuil foighne.

Strěz se hněvu trpělivé ženy.

Irské přísloví

Ciaran otevřel vstupní dveře a oba muže udeřil do nosu silný zápach. Puch byl tak sladký a těžký, že ucouvli zpět na chodník. Ciaranův potenciální zákazník vytáhl z kapsy pršipláště zmuchlaný kapesník a přitiskl si ho přes nos a ústa.

„Šmarjápanno, tam je ale smrad,“ řekl tlumeným hlasem a píchl prstem směrem do ztemnělé haly.

Ciaran hlesl: „To je krutý, co? Ježišmarjá, to je zlý.“

„Nepronajmu si místo, co takhle smrdí, to ti povídám. Zákazníci se mi tu pozvracej, dřív než se najedí.“

Ciaran se podíval na zašlý červeno-zelený nápis nad obchodem. „Já vám povím, co to asi je,“ řekl a odkašlal si. Snažil se znít rozhodně. „Poslední nájemníci tady prodávali maďarské speciality. Koukněte na ten nápis. Maďarské lahůdky. Řekl bych, že něco nechali v mrazáku, když se odsud stěhovali, a Bord Gáis asi před měsícem vypnuli proud. Budou to zkažené klobásky nebo něco takového, vsaďte se.“

„Mně je jedno, co to je, chlapče,“ odpověděl muž. „Nepůjdu se tam ani kouknout, dokud se toho smradu nezbavíte.“

Ciaran řekl: „Dobře, pane Rooney, jasný. Úplně vám rozumím. Postaráme se o to, žádný problém. Ale co si myslíte o téhle lokalitě?“

Jeho klient se rozhlédl. Byl to malý, asi pětapadesátiletý muž s širokým hrudníkem, hustými kudrnatými šedinami, hluboko zasazenýma očima a stříbrným strništěm na bradě. Šedý pršiplášť měl přepásaný, takže v něm vypadal jako sud od piva.

„Lokalita je přesně to, co jsem hledal. Budu dělat kebaby, kari, ryby s hranolkama a tak.“ Na chvíli se odmlčel a zadíval se na ulici vedoucí strmě dolů k centru města. Potom se otočil. „Ježíši, můžeš ty zatracený dveře zavřít?“

„Dobře,“ odvětil Ciaran, ale když se natahoval po klice, spadl mu svazek klíčů na rohožku. Ciaran byl dvaadvacetiletý mladík, hubený a nemotorný, s krátkými zrzavými vlasy, nosem jako skoba a naběhlým červeným vřídkem na bradě. Byl vždycky neohrabaný a teď i pořádně nervózní vzhledem k tomu, že v Lisneyho realitní kanceláři pracoval teprve druhý týden a tohle byl třetí klient, kterého vzal na obhlídku sám. Vůbec mu nepomohlo, že chodba u tohoto obchodu tak strašně páchne. Sevřel se mu žaludek a v ústech ucítil kyselou pachut.

„Poslyšte, pane Rooney, přísahám, že to tady pro vás dáme do zítra dohromady. Je to skvělá nabídka. Měl byste obchod a kuchyň, sklad ve sklepě a v zadu sociální zařízení, to všechno jen za dvanáct tisíc eur ročně. Vím, že nějaké obchody k pronájmu jsou i v centru města, ale za tuhle cenu jich moc nebude.“

Ciaranův šéf, pan Blathnaid, mu řekl, že majitelé tohoto domu museli kvůli krizi snížit nájem už o dva tisíce eur, a pokud brzy nenajdou nájemníka, budou nuceni cenu ještě snížit. Na Lower Shandon Street přežívalo malých obchůdků stále dost. Nalevo odsud bylo řeznictví Denise Nolana s klobásami a vepřovým masem ve výloze, napravo Hennessyho trafika a naproti ní africká restaurace Orosin. Ale o kousek výš už byly výlohy obchodů zatažené a ty podniky, které ještě udržovaly provoz, měly co dělat, aby nezavřely.

„A co to místo na Ballyhooly Road?“ odfrkl si pan Rooney. „To je pořád k mání?“

„Budu k vám upřímný, pane Rooney, nic lepšího než tady neseženete. A jestli vám jde o kebaby a kari, tady máte tu nejvhodnější etnickou klientelu.“

„No jo, to se taky o Shandon Street říká. Jako pinta Guinnessu — dole černý, uprostřed černý a nahoře bílý.“

Ciaran neodpověděl, Lisney mu dal přísné pokyny o politické korektnosti. Bezpečnostní zámek byl navíc zaseknutý a Ciaran měl potíže s klíčem. Stále s ním bojoval, když zaslechl zvláštní kvílení. Zvuk byl vysoký jako ženský nebo dětský hlas. Že by kočka? Ale ať už to bylo cokoli, přicházelo to z budovy.

„No tak, pospěš si s tím,“ ozval se pan Rooney s pohledem upřeným na hodinky. „Nemám moc času. Ve dvanáct musím být v Ballincolligu.“

Ciaran přitiskl ucho ke dveřím a napjatě poslouchal. „Můžete být chvíli zticha?“ zašeptal a zvedl ruku.

„Cos to říkal?“ opáčil Rooney popuzeně.

„Omlouvám se. Můžete být chvíli zticha, *prosím*? Mám pocit, že někoho slyším.“

„No tak, chlapče. Čeká mě hodně práce a už tak mám zpoždění.“

„Ne, ne, poslouvejte! Už to slyším zas! Zní to jako pláč!“

Pan Rooney nesouhlasně mlaskl, obrátil oči v sloup a vrátil se ke vstupním dveřím. V tu chvíli ulicí zarachotilo staré špinavé dodávkové auto naložené trámy a starými pračkami. Z dlouhého výfuku se valil dým a z oken cigaretový kouř.

„Já nic neslyším,“ řekl pan Rooney. „Máš moc bujnou fantazii, chlapče.“

Jak se dodávka lopotila do kopce k Church Street, rámus z dřevěného výfuku odezníval a odněkud z budovy se znovu ozval zoufalý výkřik plný bolesti. Byl tak táhlý, že zněl téměř jako operní zpěv, a tentokrát jej zaslechli oba.

„Neříkal jsi, že tady nikdo nebydlí?“ ozval se pan Rooney popuzeně, téměř jako by Ciarana obviňoval z porušení smlouvy.

„Neměl by tu nikdo být. Horní dvě patra jsou pronajata dvěma různým nájemníkům, ale nikdo tam teď není, tedy pokud vím.“

„Ty toho asi moc nevíš, co? Zřejmě se budeme muset podívat, co se tam děje.“

„Asi bych měl nejdřív zavolat do kanceláře,“ zdráhal se Ciaran.

„Jo? A co s tím asi tak udělají? To už by bylo lepší zavolat policajty.“

Ciaran na chvíli zaváhal, poté otočil klíčem v zámku a otevřel vstupní dveře. Zápach se tentokrát zdál ještě horší. Byl tak silný, že Ciaranovi připadalo, jako by vytvářel oranžový opar. Bylo to ale jen světlo, které do haly pronikalo vitrážovým oknem nad schody.

Puch byl tak hutný, že se Ciaran téměř zalkl. Naplnil mu nos, hrdlo i plíce. Vzpomněl si, jak jednou u tety Kathleen na chatě v Clash posla pod podlahou krysa. Tohle bylo stokrát silnější.

V úzké chodbě s reliéfními tapetami přetřenými hořčicově žlutou barvou bylo na podlaze ošlapané zelené linoleum. Dveře po levé straně vedly do obchodu. Chvíli vzdorovaly, ale Ciaran se do nich tvrdě opřel ramenem, až se s chvěním otevřely. V obchodě panovala tma kvůli kovovým bezpečnostním žaluziím na oknech. Kolmo k sobě stály dvě prosklené výkladní skříně se zaprášenými skly, obě prázdné. Uprostřed místnosti ležela převržená dřevěná židle a z protější zdi se odchlípoval roztržený plakát budapeštského hradu. Kromě něj tu však nic nepřipomínalo, že zde býval obchod s maďarskými delikatesami. Ciaran si uvědomil, že s těmi klobásami se pletl. Zápach uvnitř nebyl zdaleka tak silný jako v chodbě.

„Z tohotohle by bylo parádní občerstvení, kdyby se ti podařilo zbavit se toho smradu,“ řekl pan Rooney a rozhlížel se kolem sebe. Chtěl ještě něco dodat, ale ozval se další slabý, vysoký výkřik, skoro zaječení. Znělo to, jako by přicházel z místnosti nad nimi, a Ciaranovi se zdálo, že odtamtud slyší i pohyb, něčí podrážky dupající po podlaze.

Ani jeden z nich nic neřekl, ale pan Rooney se vrátil do chodby a dýchavičně vyrazil nahoru po schodech. Přitahoval se k vratkému zábradlí, aby se mu lépe šlo. Ciaran ho následoval a připadal si jako dítě. Vždyť je přece zástupce realitní kanceláře, tak by měl rozhodovat on.

Vyšli do prvního patra. Obličeje měli ve světle z vitrážového okna skvrnité, jako by oba trpěli nějakou nevléčitelnou kožní chorobou. Vlevo od nich byly dveře natřené odlupující se hnědou barvou a před nimi ještě jedny dveře, napůl otevřené. Ciaran zahlédl rezavé umyvadlo a starodávnou plechovou vanu s velkým kapajícím kohoutkem.

„Je tam někdo?“ zavolal pan Rooney. „Říkám: Je tam někdo?“ Sípavě se nadechl, ale než mohl zakřičet potřetí, přepadl ho záchvat kašle a musel se udeřit do hrudníku, aby ho zklidnil. „Ježíši. Člověk by neřek’, že jsem přestal kouřit.“

„Myslím, že se to ozývalo odtamtud, ten pláč,“ opáčil Ciaran a kývl na dveře vlevo.

„No tak jdi, hochu,“ zachraptěl pan Rooney a potlačil další zakašlání. „Nemáme na to celý den.“

Ciaran vzal za plastovou kliku a opatrně dveře otevřel. Závěsy byly zatažené, takže neviděl, jestli v pokoji někdo je. I kdyby z této místnosti nešel výkřik, zápach určitě ano. Ciaranovi se zvedl žaludek, a než dveře otevřel ještě víc, na chvíli zaváhal. Báł se, že bude muset běžet do koupelny a vyzvracet se.

„Haló?“ zavolal opatrně. „Je tady někdo?“

Zaslechl, jak uvnitř bzučí mouchy. A potom uslyšel zafňukání a další sten, tentokrát hlubší a klesavý, jakoby vystrašený. Ciaran se nadechl, aby se uklidnil, ale hned toho litoval, protože do sebe nasál ten příšerný zápach. Natáhl se k vypínači a stiskl ho, ale nic se nestalo. Jak sám řekl panu Rooneymu, elektrárny musely vypnout proud.

„No tak, prokrista,“ zavrčel Rooney. Protáhl se kolem Ciarana a přešel k oknu. Roztáhl těžké tmavě zelené závěsy a do místnosti se vedralo jasné denní světlo. Kolem létal nebo lezl po oknech alespoň tucet masařek.

To, co uviděli, je přimrazilo na místě. Ciaran měl pocit, jako kdyby mu všechna krev z těla natekla do nohou. Stáli v garsoniéře s tmavě červenou pohovkou podél zdi. Jediný další kus nábytku bylo špinavé béžové křeslo, týkový konferenční stolek ve tvaru malířské palety a laciná dýhová skříň. V rohu místnosti vedle okna byl malý trojúhelníkový dřez a police s mikrovlnnou troubou a olivově zelenou varnou konvicí z plastu.

Na zdi nad pohovkou visel zašlý obrázek svatého Patrika s bílými vousy, laskavým úsměvem a masou hadů kolem nohou, kteří se plazili do moře. Na gauči ležel nahý černocho a vedle něj na zemi klečela mladá černoška s vyvalenýma očima, oblečená jenom ve fialové saténové podprsence. Byla tak vyzáblá, že její ruce a nohy vypadaly jako černé pohrabáče, a břicho měla celé vrásčité.

Znovu zakvílela a zakryla si rukou obličej. „*Ba a cutar da ní!*“ vyjekla hlasem tak vysokým a tenkým, že to znělo jako zapískání. „*Ba a cutar da ní!*“

Pohled na mužovo tělo a zápach z něj Ciaranem a panem Rooneym tak otráslý, že asi čtvrt minuty ani jeden z nich nenacházel slova. Jediné, na co se pan Rooney zmohl, když se mu vrátila řeč, bylo: „Šmarjápanno. Do prdele, ten teda vypadá!“

Muž měl obě ruce odříznuté v zápěstích a pokrývka pod nimi se černala zaslou krví. Pahýly se hemžily červy, kteří se kroutili a škubali sebou ve snaze dostat se k rozkládající se tkáni. Daleko hůř ale vypadal mužův obličej — nebo to, co z něj zbývalo. Dolní čelist s upravenou černou bradkou byla netknutá, ale nad ní se rozkládal jen obrovský nachový květ s okvětními lístky masa. Celý květ se tetelil červy a slétaly se na něj masařky, pilně kladoucí další vajíčka.

Ještě víc červů a much se muži hemžilo mezi nohama. Byla jich celá hejna, takže to vypadalo, jako by na sobě měl obrovskou hýbající se plenu.

„Zavolej policajty, chlapče,“ ozval se znovu pan Rooney zastřeným hlasem, ale Ciaran už na mobilu vyťukával číslo sto dvanáct.

Pan Rooney vztáhl k dívce obě ruce. „Pojď sem, holka, my ti nic neuděláme. Co tady proboha děláš s tím mrtvým chlapem?“

„Vy ne zabít,“ zakňourala dívka. „Prosím, vy ne zabít.“

„My tě nezabijeme. Proč bychom měli?“

„Prosím, vy ne zabít.“

„Samozřejmě že tě nezabijeme. Pojď sem, musíš odsud pryč.“

„Lower Shandon Street,“ hlásil Ciaran do telefonu. „Nad obchodem je cedule s nápisem Maďarské lahůdky. Je tady tělo, černoch bez hlavy. A nějaká dívka, je naživu, ale řekl bych, že potřebuje pomoc. Taky černoška. Přesně tak. Ne, myslím, že není zraněná. Ano. Ciaran O'Malley. Ano.“

Otočil se k panu Rooneymu a ohlásil: „Policajti jsou na cestě. Prý nemáme na nic sahat a hýbat s tělem.“

„No jasné, to jsem rozhodně chtěl,“ odfrkl si pan Rooney. „Zvednu ho a můžeme si v tomhle podělaném pokoji zatancovat.“

„Asi odsud budu muset ven,“ hlesl Ciaran. Dal si ruku před obličej, aby se mu pohled nevracel na tělo ležící na pohovce.

„Už ten zápach nevydržím. Ani ty červy.“ Jen co to vyslovil, zvedl se mu žaludek a v krku ucítil zvratky. Do očí se mu vedraly slzy.

Pan Rooney si rozepnul kabát a vysoukal se z něj. Podal ho dívce a řekl: „Tady máš, malá. Oblíkni si to. Aspoň tu nebudeš nahatá.“

Dívka se znaveně opřela o křeslo a podařilo se jí vstát. Byla tak vyhublá, že její pánev připomínala lopatku pluhu. Než jí pan Rooney přehodil kabát přes kostnatá ramena, všiml si Ciaran na dívčiných zádech mnoha hrbolatých úhlopříčných jizev. Jako by ji někdo bil nebo pálil. Nebo obojí.

Odešli z pokoje a nemotorně scházeli do přízemí. Jakmile sestoupili do haly, dívka se zastavila. „*Ba za ta komo, yana ta? Yarinyar?*“

„Nemám tucha, o čem to mluvíš, holka,“ opáčil pan Rooney. Ačkoli byla dívka bosa, vyvedl ji ven na ulici. Podíval se přes její rameno na Ciarana. „Zavři ty dveře, chlapče, než se mi ze žaludku vrátí snídaně.“

Začalo pršet, ne silně, ale dost na to, aby se silnice leskla a podél obrubníků tekly dešťové potůčky. Dívka se kolem sebe rozhlížela, jako by čekala, že se každou chvíli někdo objeví a napadne ji. Ve dveřích sázkové kanceláře přes ulici stál černoch ve špinavé červené mikině s kapucí a kouřil. Ciaran si všiml, že ženu jeho přítomnost zneklidnila, protože se k muži otočila zády a zvedla límec Rooneyho kabátu, aby jí nebylo vidět do tváře.

„Policajti tady budou co nevidět,“ řekl pan Rooney. Položil dívce ruku na rameno ve snaze ji uklidnit, ale ucukla.

„Jak se jmenuješ, holka?“ zeptal se jí. „Jak ti říkají? Rozumíš trochu anglicky, ne?“

Děvče přikývlo. „Ano. Rozumí. Ta žena se nevrátit?“

„Jaká žena?“

Dívka ukázala nahoru k pokoji, kde leželo tělo. „Ta žena zabít Mawakiya.“

Ciaran se podíval na pana Rooneyho. Ten zvedl husté šedé obočí.

„Toho tvého chlapíka dostala ženská?“ zeptal se.

„S *bindiga*. Pistole. Ano. Dvakrát do hlavy.“

„Tak to mě nepřekvapuje, vzhledem k tomu, jak na tom je. Jeho obličej vypadá jak pizza.“

„Zastřelili ho?“ zeptal se Ciaran. „Je neskutečné, že to nikdo neslyšel.“

„Tak to mě ani trochu nepřekvapuje,“ poznamenal pan Rooney. „V tomhle městě v dnešní době nikdo nic neslyší — teda aspoň ti, kteří vědí, co je pro ně nejlepší.“

„Znáš tu ženu?“ vyzvídal Ciaran.

Dívka zavrtěla hlavou. „Neznám. Ale ona mi říct, nehýbat se. Nehýbat! Jestli vylezeš ven, budu na tebe čekat. Udělám ti to, co Mawakiyovi.“

„Tak proto jsi tam zůstala?“

Dívka přikývla. O chvilku později se jí roztrásla brada a začala vzlykat. „Já tak bála se. Bála se. Ona mi říct, jestli vylezeš ven, zabiju tě jako Mawakiyu. To ti slibuju.“

„Ježíši,“ hlesl pan Rooney. „Takže proto jsi tam zůstala. Kdy se to stalo? Jak dlouho jsi tam byla?“

Dívka zvedla tři dlouhé prsty se stříbrnými prsteny. Polámané nehty se jí leskly fialovým lakem.

„Tři dny? Ježíši. A celou tu dobu ten chlap smrděl víc a víc a tys neměla nic k jídlu ani k pití.“

„Já mít vodu. Já mít sušenky.“

„No stejně, když tam leží chlapík s uštělenou hlavou, tak ti to na chuti k jídlu zrovna nepřidá. Chtěl jsem si dneska dát

uzené se zelím U Bílého koně v Ballincolligu, ale řekl bych, že teď nějakou dobu nic jíst nebudu.“

„A jak se jmenuješ?“ vyptával se Ciaran. „Odkud jsi? Jak dlouho jsi tady v Corku?“

Dívka na něj hleděla přes zvednutý límec kabátu pana Rooneyho. Řasy měla slepené žlutým hnisem a její levé oko bylo nateklé. Neodpověděla, ale dál na něj zírala, jako by mu nevěřila. Jako by už nemohla věřit jemu ani žádnému muži — už nikdy.

„Ty mi ani neřekneš, jak se jmenuješ?“ vyčetl jí Ciaran. „A kolik je ti let? To mi můžeš říct, ne? Nebo to nevíš?“

Zvedla obě ruce s nataženými prsty a potom jen pravou ruku se dvěma prsty pokrčenými.

Ciaran se na ni užasle podíval a ona gesto zopakovala. Obě ruce, deset prstů, potom jedna ruka, tři prsty.

„Matko boží,“ vzdychl pan Rooney. „Je jí jenom třináct.“

V tu chvíli se nad kopci na jihozápadě zablesklo a dívka si přitiskla dlaň k ústům, jako by právě strašlivě zalhala.

2

Katie vstoupila do výlechové místnosti. Bylo tam šero, ale ne takové, aby musela rozsvítit. Na jedné z židlí značky Parker Knoll, které stály v hloučku napravo, seděla žena ve středních letech v červeném tvídovém kostýmku. Měla obarvené zrzavé vlasy, ohnivě rudé tváře a kolem rtů tenkou tmavou linku.

Když Katie vešla, začala se žena zvedat ze židle, ale Katie ji gestem naznačila, že má zůstat sedět.

„Mary ó Floinnová, komisařko,“ zašeptala žena dramaticky. „To jsem byla já, s kým jste mluvila po telefonu.“

Katie přikývla. Víc ji zajímala dívka, která stála u vysokého okna a dívala se ven. Okno bylo pokropené drobnými kapkami deště a břidlicové střechy domů za ním se mokře leskly. Venku nějaký muž v khaki větrovce přehozené přes hlavu skládal s cigaretou v zubech cihly. Katie si nebyla jistá, jestli se dívka dívá na něho, nebo jen někam do dále.

Ze záznamů, které dostala od Irského centra pro pomoc imigrantům, věděla, že dívce je osm let, ale nevypadala na víc než na pět. Hnědé vlasy měla neupravené a rozčuchané a Katie v jejich pramenech zahlédla tmavé strupy. Holčička byla velmi hubená. Její výzáblost jen podporovaly dlouhé šedé bavlněné šaty, které měla na sobě. Byly čisté a vyžehlené, vepředu nabírané, ale alespoň o dvě čísla větší.

Katie přešla k oknu a postavila se vedle ní. Dívka se na ni ani nepodívala, dál zírala z okna. Měla vysoké čelo, ostře řezané lícní kosti a obrovské hnědé oči. Připomínala Katie jednu vílu z pohádkových knih, které jí matka čítávala, až na to,

že holčička měla na levé tváři a kolem úst žlutavé modřiny a fialové zhmožděny kolem krku, které vypadaly jako otlaky od prstů.

„Corino?“ ozvala se Katie tiše.

Dívka se na ni podívala, ale hned se otočila zpátky.

„Corino, já jsem Katie. Dali ti něco k jídlu?“

„K obědu měla rybí prsty,“ vložila se do toho Mary ó Floinová. „Snědla ale jenom jeden. Měla jsem pocit, že nikdy nedostala víc než jeden a bála se, co by se stalo, kdyby si jich dala víc.“

Katie se na Corinu dlouho dívala. Nemohla si vzpomenout, kdy naposledy cítila takovou bolest. Musela se odvrátit, protože ucítila *tocht*, knedlík v krku, a v očích slzy.

Po chvíli ale polkla, usmála se a řekla: „Corino, co kdybychom si spolu sedly tamhle a popovídaly si?“

Přešla k ošoupané vínové sedačce na druhé straně místnosti a posadila se. Corina zaváhala, ale poté poslušně přišla a usedla vedle ní, s hlavou svěšenou a pohledem upřeným na koberec.

„Nedala by sis čokoládu?“ zeptala se jí Katie.

Corina zavrtěla hlavou.

„Jsi si jistá? Už jsi obědvala, takže ji teď můžeš.“

Mary ó Floinová znovu dramaticky zašeptala: „S čokoládou je trochu problém, komisařko.“

„Co tím myslíte, trochu problém?“

„Vzala si čtvereček čokolády z lednice, jenom malý kousíček, ale Mânios ji uhodil, až spadla a praštila se do hlavy o betonový schod. Pak ji skoro uškrtil. Takže, jak určitě chápete, je trochu ostražitá, když přijde na čokoládu.“

„Aha,“ řekla Katie. Usmála se na Corinu, ale uvnitř pocítila vztek, jaký dosud snad nezažila. Už se viděla, jak se vykrade

z místnosti, najde Mâniose Dumitresca v nějakém baru, kde dnes odpoledne sedí, asi ve Zbytečném čase, vytáhne svou osmatřicítku a bez váhání ho střílí mezi oči.

Rozepnula přezku na tašce a vyndala tyčinku Milky Way, kterou si koupila v trafice cestou do práce. „Rozdělíme se, ano? Půlku ty a půlku já.“

Corina se na ni dívala svýma oduševnělýma hnědýma očima. Potom konečně přikývla.

Seděly vedle sebe a žvýkaly čokoládovou tyčinku. Katie se zeptala: „Víš, kdy ses narodila?“

Dívka znovu zavrtěla hlavou.

„Víš, kde teď jsi?“

Děvče přikývlo.

„A to je kde, Corino?“

Holčička zavřela oči a ochraptělým hlasem zarecitovala: „Saint Martha's Avenue číslo 37, Gurranabraher, Cork. Telefon 021 4979951.“

„Dumitrescovi se aspoň postarali o to, že ji neztratí,“ poznamenala Katie. Chvilí počkala, než děvče sní svůj díl tyčinky a otře si ústa do šatů. Potom se zeptala: „Jak se jmenuje tvoje matka, берушко?“

„Marcela.“

„Marcela je ta žena, u které žiješ. Myslím tvoje vlastní matka.“

Corina se zamračila, jako by nerozuměla otázce. Katie se podívala na Mary ó Floinnovou, která pokrčila rameny a velmi tiše zašeptala: „Ona věří tomu, že Marcela je její pravá matka, komisařko. Nezapomeňte, že jí byly jenom tři, když ji Dumitrescovi adoptovali. Kontaktovali jsme sociální úřad v Bukurešti, ale doufali jsme, že vyzvete rumunskou policii, aby našla její opravdovou rodinu.“

„Aha, jistě, to uděláme,“ řekla Katie. „Mají stejně jako my zvláštní oddělení, které se věnuje boji proti obchodování s lidmi. Také bych si s Corinou ráda domluvila nějaké sezení, až budete mít pocit, že je na to připravená. Nemůžeme to ale odkládat dlouho. Jak píšete v téhle zprávě, Dumitrescovi mají doklady o adopci a už podali stížnost, aby ji dostali zpátky.“

„Soud ale nedovolí, aby se k nim vrátila, že ne? Jen se na ni podívejte.“

Katie pokrčila rameny. „To já nevím, Mary. Pokud proti nim neseženeme nějaké opravdu silné důkazy, tak toho moc nenaděláme. Ostatně... Vy jste odborníci na práva přistěhovalců. Jestli se Corina Dumitrescovým znovu dostane do rukou, mohli by zvednout kotvy a vyrazit do Anglie nebo zpátky do Rumunska. Nebo kamkoli jinam. A my už ji neuvidíme.“

„Jen to ne,“ zhrozila se Mary ó Floinnová. „Společnost pro prevenci týrání dětí ji prozatím ubytovala u jedněch skvělých pěstounů v Douglasu, u pana a paní Brennanových. Až tu skončíme, odvezu ji tam. Za dva tři dny by měla být schopná s vámi mluvit, možná dřív. Potřebuje se jen zbavit strachu, že bude bita, když vám řekne, co jí Dumitrescovi dělali. Já vám zatím dám jméno té sousedky, která nás poprvé zavolala. Nevím, jestli bude schopná svědčit u soudu, ale mohla by vám dát nějaká vodítka k dalším svědkům.“

Katie vzala Corinu za ruku a stiskla ji. Usmála se. „Zase se uvidíme, Corino, ano? Jedni moc milí lidé se o tebe postarají. Budeš spát ve své vlastní posteli, nebudeš už muset vařit, uklízet ani měnit dětem plínky. Marcelu ani Mâniose nenecháme, aby tě bili. Teď jsi v bezpečí.“

Nevěděla jistě, jestli Corina rozuměla všemu, co slyšela, ale pak se na ni dívka podívala a široce se usmála. Katie se

cítla ještě hůř, když si všimla, že má všechny zuby zkažené až k dásním.

Zatímco si Corina oblékala tmavě červenou nepromokavou bundu, vyměnila si Katie na chodbě několik tichých slov s Mary ó Floinnovou.

„Bod pro vás, Mary, prokázala jste velkou odvahu,“ řekla uznale. „Většina lidí se neodvážá Dumitrescovým zkřížit cestu. Mániose Dumitresca jsme měli před soudem za poslední čtyři roky třikrát pro obvinění z napadení a vydírání, a pokaždé když svědkům vyhrožoval bitím nebo pořežáním, všichni se najednou rozhodli ztratit paměť.“

Mary ó Floinnová se usmála. „Nemyslete si, že my v Centru pro pomoc imigrantům nemáme strach. Dumitrescovi už nám několikrát volali a bylo to hodně nepříjemné. Ne že by vyhrožovali otevřeně. Jsou krutí, ale ne hloupí. A tohle pro nás samozřejmě není běžný případ. Většinou se snažíme romské rodiny udržet pohromadě, ne je rozdělovat. Ale máte pravdu — všechno asi záleží na tom, co se vám podaří z malé Coriny dostat a jaké seženete svědecké výpovědi.“

Odmlčela se a dodala: „Mimochodem, komisařko, nečekala jsem, že sem přijdete osobně. Hodně si toho vážím.“

Katie se na ni pousmála. „Myslela jsem, že pošlu strážmistryni ó Nuallánovou — už jste se potkaly, že? Chtěla jsem ale Corinu vidět. Jsem na takové jako Dumitrescovi alergická, ale rozhodla jsem se připomenout si proč a jak moc. Mánios je vtělený ďábel, jinak to říct nejde, a ta jeho matka, to je čarodějnice!“

Ohlédla se do výslechové místnosti a uviděla Corinu, jak sedí sama na pohovce s hlavou skloněnou a hraje si s vlastními prsty. Detektiv O'Donovan Katie ohlásil, že když minulý pátek Corinu odvezli z domu Dumitrescových, policisté zjistili, že

dívka nemá žádné náhradní svršky, jen špinavé tričko a šortky, do kterých byla zrovna oblečená. Neměla ani žádné boty kromě obnošených gumových trepek, jež jí byly o dvě čísla menší, a žádné hračky. Knížky ani nepotřebovala, protože ji nikdy neposlali do školy a neuměla číst ani psát. Rumunsky dokonce nedokázala ani napočítat do desíti.

Katie sešla po prudkých betonových schodech z Ferry Lane na nábreží Pope's Quay, odkud byl výhled na řeku Lee, na jejímž břehu nechala zaparkovanou svou modrou fiestu. Slunce svítilo a lesk vlhkých chodníků a vozovky byl téměř oslepující. Usedla na místo řidiče, sklopila stínítko a podívala se na svůj odraz v zrcadle. V posledních týdnech bylo počasí nezvykle chladné, a Katie popraskaly rty. Zdálo se jí, že vypadá unaveně, a krátké vlasy v barvě mědi měla rozčuchané. Někdy přemýšlela nad tím, co na ní John vlastně vidí. Vždycky jí říkal, že v sobě má něco skřítkovského — „malá, zelené oči, nemožně hezká“. „Nemyslel jsi hezky nemožná?“ odpovídala mu pokaždé.

Přetřela si rty balzámem a uhladila si účes. Rozhodla se, že do salonu Advantage už příště na stříhání nepůjde, ačkoli to asi není chyba kadeřnice, že jí vlasy tak trčí. Ta nebožačka se ji snažila ostříhat rovně, ale Katie neustále telefonovala. A když telefonuje, je vždycky rozrušená nebo naštvaná a nevydrží na místě.

Není divu, že jí zesnulá matka říkala „skřítek neposeda“.

3

Najednou její telefon začal hrát refrén písně „The Wild Rover“ od skupiny Dubliners: *A už ne, ne, nikdy — ne, nikdy, nikdy víc...*

Vytáhla mobil z kapsy bundy a přijala hovor. „Ano, Liame? Co se děje? Mluvil jste s Gerretym?“

Byl to inspektor Liam Fennessy. Měl se ráno sejít s Michaelem Gerretym a jeho právníkem, aby probrali třicet devět obvinění vznesených proti Gerretymu za to, že provozuje nejvýdělečnější sexuální služby ve městě, webové stránky s názvem *Fantastické dívky z Corku*. Byl to spleťtý případ a vlekl se už celé měsíce.

„Gerrety se neukázal,“ ohlásil inspektor Fennessy. „Žádné velké překvapení, řekl bych. Jeho právník přišel s chatrnou výmluvou. Prý je na tom jeho matka špatně. Ale proto vám nevolám. V bytě nad obchodem v Lower Shandon Street našli mrtvého chlapa. Horgan už tam je a ó Nuallánová je na cestě. Horgan říkal, že tam ten chlap leží aspoň tři dny, ale mohl by to být klidně i týden. Má obě ruce amputované v zápěstích a zdá se, že ho z bezprostřední blízkosti střelili do obličeje brokovnicí.“

„Ježíši.“

„Přesně to jsem řekl taky. Černoch, podle všeho. Máme jeho jméno, protože tam s ním byla nějaká mladá žena. Ale to jméno mi nic neříká. Ta dívka tvrdí, že byla u toho, když ho zastřelili, ale byla vyděšená a bála se odtamtud odejít. Ta vražedkyně jí zjevně pohrozila, že uštlí hlavu i jí, když odejde.“

„Ještě jednou... Říkal jste, že vraždila žena?“

„Přesně. Ta holka to řekla dvěma mužům, co ji našli. Prý to rozhodně byla žena.“

„A ona ji zná?“

„Oni si myslí, že ne. Nebyli si jistí.“

„A řekla jim, jak ta žena vypadala? Poznala by ji, kdyby ji znovu viděla?“

„To nevíme. Prozradila jim jenom tohle a zmlkla. Nedostali z ní pak ani slovo.“

„Lower Shandon Street kolik?“

„Myslím, že nebudete mít potíže to najít, komisařko. Máme tam tři auta, bílou dodávku a další jsou na cestě. Tak by tam měli každou chvíli dorazit z technického. Horgan říká, že už teď je na místě pořádný dav.“

„Dobře, Liame, jedu rovnou tam. A co vy?“

„Musím ještě projít všechny výpovědi z toho ringaskiddského drogového případu. Zítra ráno je soud. Právník Michaela Gerretyho říkal, že možná bude mít čas zítra odpoledne, ale pochybuju, že se s ním stihnu sejít. Budu to muset posunout na pátek, jestli to půjde.“

„Nedělejte si starosti, zajdu tam já. Je nejvyšší čas, abych si s panem Gerretym popovídala v ne zrovna přátelském duchu.“

„Parchant jeden. Vím úplně přesně, proč Dermota tolik štve.“

„Kroťte se, Liame. Nechte mi jeho složku na stole a Shelagh mi domluví schůzku.“

„Dobře, komisařko. Přijedu za vámi později.“

Katie nastartovala auto, vycouvala z parkovacího stání před starou budovou Cork Button Company a po nábřeží zamířila do Lower Shandon Street. Ještě před chvílí litovala, že doma něco nesnědla, než odjela do práce. Vždy když si nedala

snídani, začala se kolem jedenácté hodiny hlásit únava a podráždění, zvláště v týdnu před menstruací. Po tom, co slyšela od inspektora Fennessyho, ale byla ráda, že snídani vynechala. Jen málo věcí je nepříjemnějších než vlažná káva a napůl strávené müsli, které se nosem derou ven.

Inspektor Fennessy měl pravdu — v Lower Shandon Street už stála tři policejní auta, žlutý sanitní vůz, bílá dodávka Mercedes Vario z technického oddělení, reportéři z RTÉ, dvě policejní motorky a alespoň sedmdesát či osmdesát přihlížejících. Mnoho z nich bylo černochů a Asiatů. Postávali na chodníku naproti maďarskému lahůdkářství, jako kdyby očekávali, že se dostaví nějaká celebrita.

Policista na motocyklu Katie mávnutím pustil dál a ukázal na místo, kde bylo možné zaparkovat se dvěma koly na chodníku, před O'Donnelyho účetní kanceláří. Před lahůdkářstvím stál Horgan a mluvil s Danem Keanem z *Examineru* a reportérkou v bundě s lemováním ze stříbrné kožešiny, kterou Katie neznala. Horgan okamžitě přispěchal ke komisařčinu autu a otevřel jí dveře. Katie si všimla, že mu na krku visí modrá chirurgická rouška.

„Pane jo, vy jste si teda pospíšila, komisařko. Doufám, že jste nepřekročila povolenou rychlost.“

Katie poznámku přešla. Byla na příšerný smysl pro humor detektiva Horgana zvyklá. Měl modré oči, sympatický obličej a kvůli načesaným blondatým vlasům vypadal jako člen nějaké druhořadé chlapecké kapely. Měl sice v oblibě infantilní vtípky, ale stával se z něj velmi bystrý a vytrvalý detektiv, kterého téměř nebylo možné odbýt rozčilenými výmluvami nebo narychlo vymyšleným alibi.

„Tak co se tu děje?“ zeptala se ho Katie, když spolu kráčeli k obchodu.

Detektiv Horgan ukázal prstem na Ciarana O'Malleyho a jeho klienta, pana Rooneyho, kteří postávali pod markýzou u vedlejšího domu a vypadali, že chtějí co nejdříve zmizet. „Ten mladík dělá pro Lisneyho a ukazoval tomu staršímu chlapíkovi obchod, který je k pronájmu jako bistro. Prý otevřeli vstupní dveře a ten puch je skoro omráčil.“

„A tělo je kde?“

„Nahore, v prvním patře.“ Horgan ukázal na okno nad cedulí s nápisem Maďarské lahůdky. Katie vzhledla a uviděla modrá světýlka laserů, která se proháněla po stropě, a potom také na okamžik jednoho z policejních techniků v bílém obleku z tyveku.

„Musím vám říct, komisařko, že to tam bzučí jako sbor v kostele svaté Marie. Uděláte dobře, když si pod nos namažete mentolovou mast.“

„Inspektor Fennessy se zmínil, že tam byla nějaká dívka.“

„Ano, to je pravda. Našli ji, jak sedí na podlaze u těla, prakticky nahatá. Teď je v sanitce. Mluvil jsem s jedním zdravotníkem a zdá se, že není zraněná, je ale strašlivě podvyživená. Poslední tři dny se živila vodou z kohoutku a malinovými sušenkami. Za chvíli ji odvezou do fakultní nemocnice na prohlídku.“

„Dobře, ale nejdřív se na ni podívám,“ řekla Katie. „Už jste vyslechli ty dva muže?“

„Jo, vyslechl jsem je oba. Teda ne že by mi toho moc řekli. Když našli tělo, říkala ta holka něco v jazyce, kterému nerozuměli. Ten starší chlap tvrdí, že to znělo africky.“

„Africky? Jak africky?“

„Tím si nebyl moc jistý. Ale znělo to prý jako řeč, kterou mluví černoši.“

„Detektive, takhle z hlavy nevím, kolika jazyky se v Africe mluví, každopádně jich mají víc než jeden. Jenom v Corku se mluví více než dvaceti jazyky, proboha. Nebo to tak aspoň zní.“

Detektiv Horgan dodal: „Rozuměl ale jméno oběti nebo si aspoň myslí, že je to jeho jméno. Ta holka ho prý dvakrát nebo třikrát zopakovala. Ma-wa-kí-ja.“

„Ma-wa-kí-ja? Je si tím jistý?“

Horgan přikývl a pozvedl ruku s mobilním telefonem. „Nechal jsem ho to zopakovat a nahrál jsem si to. Ten mladík souhlasil, že tak nějak to znělo.“

„Dobře,“ odpověděla Katie. „Klidně jim řekněte, že už můžou jít. Oba vypadají, že toho mají za jeden den dost. Zkusil jste si s tou dívkou promluvit sám?“

„Zkusil, ale nechtěla mi říct ani slovo. Ti dva chlapíci říkali, že poslední, co z ní dostali, byl její věk. Zeptali se, kolik jí je, a ona jim ukázala třináct prstů. Teda — jako že jim pomocí prstů ukázala třináct. Deset a pak tři.“

Tohle byla jedna z těch chvil, kdy si Katie nebyla jistá, jestli si detektiv Horgan dělá legraci, nebo ne, ale nechala to být. Obešla sanitku a zaklepala na zadní dveře. Po chvíli se otevřely a objevila se mladá zdravotnice v jasně zeleno-žluté uniformě. Měla bledý obličej a vlasy ostříhané tak nakrátko, že vypadala, jako by podstoupila chemoterapii.

„Komisařka Maguirová,“ představila se Katie a zvedla služební průkaz. „Jestli je to možné, ráda bych si popovídala s vaší pacientkou, než ji odvezete do nemocnice. Předpokládám, že ji vezete tam.“

„Ano, přesně tak,“ opáčila zdravotnice.

„V jakém je stavu? Myslím obecně.“

„Měřili jsme jí pulz a krevní tlak a zjišťovali jsme, jestli neutrpěla nějaké zjevné zranění. Je dehydrovaná a má aspoň

dvanáct kilo podváhu. Kromě toho se zdá, že má dvě zlomená žebra, spoustu podlitin a mnoho starších jizev.“

Katie vylezla do sanitního vozu a posadila se vedle dívky ležící na pojízdné posteli. Dívka na ni zírala a v rukou svírala světle modrou deku, kterou přes ni přehodili, jako by se bála ji pustit. Vlasy měla špinavé a zacuchané a kolem rtů jí hnisaly opary. Zjevně se dost dlouhou dobu nemyla, protože byla cítit potem a močí.

„Ahoj, zlatíčko,“ usmála se na ni Katie. „Jak se cítíš?“

Dívka neřekla ani slovo, ale přitáhla si deku až pod bradu.

„Tahle hodná paní tě odveze do nemocnice,“ vysvětlovala jí Katie. „Sestřičky tě tam vykoupu, umyjí ti vlasy a dají ti něco k jídlu a k pití. Věř mi, hned se budeš cítit stokrát líp.“

„Vůbec nemluví,“ ozvala se zdravotnice. „Nechce mi prozradit ani své jméno.“

„Víte, to není neobvyklé,“ odvětila Katie. „Pochybuju, že jí někdo říkal něco jiného než lži a výhrůžky od té doby, co ji odvezli z domova, ať už je to kdekoli. A určitě ji vždycky zbili, když neudělala, co po ní chtěli. Proč by si měla myslet, že se k ní budeme chovat jinak?“

Chvilku přemýšlela, jestli se má dívky zeptat na „Ma-wa-kí-ju“, nakonec se to ale rozhodla nedělat. Bylo zjevné, že je děvče hluboce traumatizované. Katie ze zkušenosti věděla, že svědkové jsou v takovém stavu téměř vždy nespolehliví. I kdyby dívku přiměla k tomu, aby s ní mluvila, musela by promrhat hodiny cenné policejní práce zjišťováním, co z toho se skutečně stalo a co byla jenom dívčina noční můra.

„Přijedu se za tebou podívat, až se trochu zabydlíš v nemocnici,“ řekla s úsměvem. Dívka na ni dál jenom zírala a přitáhla si deku tak vysoko, že jí byly vidět pouze oči.

Když ale Katie seskočila ze sanitky na chodník, dívka přece jen promluvila. Hlas měla tak zastřený, že ji Katie téměř neslyšela. Venku byl ruch, občas se ozvalo zakvílení policejní sirény a ze všech stran sem doléhaly útržky rozhovorů.

„Zopakuj mi to, zlatíčko, prosím tě,“ požádala ji Katie.

Dívka trochu popustila deku, dvakrát nebo třikrát se nadechla a zašeptala: „*Rama Mala'ika!*“

„Promiň, holčičko, nerozumím ti. Co to znamená? Tak se jmenuješ? *Rama Ma-la-jí-ka?*“

Čekala na odpověď, ale děvče už nepromluvílo. Katie se podívala na zdravotnici a pokrčila rameny.

„Můžeme ji odvézt?“ zeptala se ošetřovatelka.

„Ano, samozřejmě. Mockrát děkuju.“

Začínalo pršet, a tak Katie rychle přeběhla k lahůdkářství a vešla dovnitř. Čekal na ni detektiv Horgan a dorazila už i strážmistryně ó Nuallánová. Oba stáli v obchodě a bavili se s technikem, kterého Katie zahlédla v okně horního pokoje.

Kyna ó Nuallánová se stala členkou Katiina týmu až před měsícem. Přijela z Dublinu, aby nahradila strážmistra Jimmyho O'Rourka, který byl zastřelen ve službě. Byla to štíhlá, vysoká mladá žena s ostrými rysy, výraznou bradou, úhledným blondatým drdolem a téměř bezbarvými očima. Detektiv O'Donovan prohlásil, že by se mu líbila, ale že z ní má vždycky pocit, jako by řekl něco nevhodného, ještě než otevře pusou.

To byl také jeden z mnoha důvodů, proč si ji Katie vybrala, tedy kromě toho, že je Kyna žena. Strážmistryně měla svůj způsob vyslýchání svědků — pokyvovala hlavou, nepřerušovala je, ale jedno obočí měla neustále zdvižené, jako by jim nevěřila ani slovo. Tak je často přiměla k tomu, aby se ji snažili ještě víc přesvědčit, že mluví pravdu. A to byl vzácný dar. Horgan už ji překřtil na strážmistryni Polygrafovou.

„Přijela jsem tak rychle, jak to jen bylo možné, komisařko,“ oznámila strážmistryně Katie. „S radním Parrym už to mám skoro vyřízené. Kompletní zprávu budete mít v pátek, jakmile si promluví s bratry Creminovými. Pořád zjišťuju, kam šla platba pro ty developery z Dannybrook, ale já na to přijdu.“

Katie se otočila k technikovi. Bylo mu kolem čtyřiceti, měl šedé vlasy a Katie vždycky připadal otrávený — působil na ni jako člověk, který každý večer přijde domů a chce se u talíře špaget dívat na televizi, ale v duchu vidí místo těstovin jen lesknoucí se střeva a místo vůně jídla cítí jen mentolovou mastičku Vicks VapoRub.

„Tak se podíváme na toho nešťastného chlapíka. Jak dlouho si myslíte, že je po smrti?“

Technik jí dal zdravotnickou roušku a další podával strážmistryni ó Nuallánové. Pozvedl kelímek s mastičkou Vicks, ale Katie zavrtěla hlavou. Vyndala z tašky parfém Miracle od Lancôme, postříkala jím vnitřní stranu roušky a zavázala si ji kolem krku. Většina techniků a soudních lékařů používala Vicks, ale přípravek kromě maskování pachu rozkladu také rozšiřoval nosní průchody a Katie se pak zdálo, že se jí zápach v plicích drží déle. Nechtěla večer ležet v posteli a pořád kolem sebe cítit pach smrti.

„Soudě podle *Calliphora vomitoria* bych řekl tak tři a půl dne,“ odvětil technik. „Nebylo moc teplo, ale je to dost dlouho na to, aby moucha nakladla vajíčka, vyklubaly se larvy a první várka dorostla do dospělosti. Koneckonců měly spoustu jídla. Maso a výkaly, jejich oblíbené menu.“

Kráčeli po schodišti. Technik šel jako první a Katie ho následovala.

„Kontaktoval jsem Lisneyho kancelář,“ ozval se detektiv Horgan, když vystoupali do prvního patra. „Celá tahle nemo-

vitost je prázdná asi měsíc. V přízemí bylo maďarské lahůdkářství a Clancy teď shání majitele, aby zjistil, jestli se vrátili do Maďarska. Oba byty nahoře si pronajala nějaká společnost Merrow Holdings z Limericku.“

„Máte tušení, kdo za tím stojí?“ zeptala se Katie. Parfém na roušce byl tak silný, že dvakrát kýchl. Začalo jí téct z nosu, ale věděla, že teď už by nebylo dobré roušku sundávat, a tak jenom popotáhla.

„Za společností Merrow Holdings? Zatím ne. Ale v Lisneyho kanceláři říkali, že mi dají vědět, než dnes zavřou.“

Technik je dovedl do garsoniéry. Wolframové žárovky svítily tak jasně, že celá místnost vypadala, jako by ji připravili na vysílání ranní televizní show. Mladý asistent technika byl na zemi na kolenou a s baterkou s modrým filtrem pátral po skvrnách od krve nebo po vláknech, které mohly utkvět v podlahových lištách. Když vešli do pokoje, dřepel si na bobek. Na čele měl tak výrazně začervenale akné, že to na Katie vždycky dělalo dojem, jako by dostal ránu plynovou pistolí. Ale ve srovnání s obličejem muže na pohovce byl ten jeho jen lehounce tečkovaný.

Katie se postavila vedle gauče a dlouho se na tělo dívala. Muž měl velmi tmavou kůži popelavého odstínu. Katie ho odhadovala na Somálce nebo Nigerijce, protože právě tyto národnosti tvořily velkou část corkske černošské populace. Viděla, že byl z bezprostřední blízkosti dvakrát střelen do obličeje brokovnicí — možná dvouhlavňovou brokovnicí —, jednou do pravé tváře a podruhé do levého oka. Nad bradou, které vévodila precizně zastřižená bradka, nebylo nic než vydutý labyrint lebky. Technici z místnosti odstranili dospělé masařky, ale v obličeji oběti se stále plazilo několik červů jako průzkumníci jeskyní.

Muž byl velmi hubený, ale břicho měl nafouklé plyny z rozkládajících se střev. Na kostnatém pravém rameni měl vytetovanou černou vdovu na pavučině a na ochablém penisu něco jako hlavu chřestýše, kterému dokonce z tlamy po straně vylézal rozeklaný jazyk. Had se muži vlnil kudrnatým ochlupením, až se mu nakonec stočil kolem pasu a chřestící špičkou ocasu končil na hrudní kosti.

Na každém koleni se muži skvěla jedna hnědá hvězda.

Katie se předklonila a podrobněji pozorovala jeho obličej. „Má hodně růžové rty,“ poznamenala. Technik popošel k tělu, aby se podíval zblízka.

„To ano. Řekl bych, že to má vytetované. Je to teď mezi mladými Nigerijci taková móda. Myslí si, že tak budou atraktivnější pro dívky.“

„Cože? S jasně růžovými rty?“

„Přesně tak. Jeden můj kamarád dělá v Tattoo Zoo na South Main Street. Tuhle mi o nich povídal, o těch Nigerijcích. Taký si rádi nechávají potetovat penisy. Jako tenhle chlapík.“

„A co jeho ruce?“ zeptala se Katie a podívala se na pahýly obou horních končetin. Kosti vyčuhující z levé paže byly nepřesně přeříznuty v pravém úhlu, zatímco na levé ruce byly odděleny čistým šikmým řezem.

„Jeho ruce? No, obě chybí,“ hlesl technik. „Pár policajtů je hledalo po celém domě od sklepa až po střechu, ale není po nich ani stopy. Váš muž si je musel odnést jako trofej.“

„Podle svědků to byla žena.“

Technik se podíval na obrovskou díru v mužově hlavě. „Žena? Prokrista! Ta teda musela mít vztek. Ale povím vám, co je zajímavé. Ať už to udělal kdokoli, toho chlapíka zastřelili, když ležel. Přimo tady, *in situ*.“

„Vypálila tady obě rány?“

Technik přikývl. „Obě. Skrz hlavu přímo do polštářů.“

„Ale použila brokovnici... A i kdyby byla ta zbraň upilovaná...“

„Přesně tak, komisařko. Musela by stát na gauči nad ním, mířit zbraní přímo do obličeje. Zvlášť když to byla žena, pravděpodobně ne tak vysoká jako muž.“

„Nějaké otisky bot?“

„To je na tom to zajímavé — nic jsme nenašli. Žádné prohlubně v pokrývkách, žádné šmouhy od bot, nic.“

Katie pomalu zvedla obě ruce, jako by v kostele zvedala kříž. „Možná stála přímo tady, držela zbraň vertikálně s hlavní dolů a pažbou ve vzduchu. Pak by mohla stisknout spoušť palcem.“

„Je to možné. Tyhle brokovnice ale mají poměrně velký zpětný ráz. Průměrná dvanáctka má zpětný ráz až dvacet sedm joulů — nebo i víc, to záleží na typu střeliva. To je, jako by vás praštil boxer střední váhy.“

Katie se rozhlédla po pokoji. „Aha,“ řekla. „Nějaké další forenzní důkazy, které bych měla vidět?“

„Tamhle je přes tisíc kapek krve, komisařko, dále útržky tkáně, úlomky kostí a mozková tkáň. Je tu taky moč a exkrementy a nějaké vlasy, pravděpodobně od té dívky, která se tu schovávala. Až zvedneme tělo, budeme vědět víc, ale zatím jsme prozkoumali všechny odkryté části pohovky a deky a našli jsme na nich početné skvrny od semene.“

„Početné? Jak početné?“

„Je jich moc na to, abych vám řekl nějaký odhad, ale tipuju, že jich budou stovky.“

„Člověk nemusí být génius, aby mu došlo, co se tu dělo,“ zavrtěla hlavou Katie. Přešla k oknu a podívala se dolů na ulici, kde se mezitím shromáždil dav. „Bože, copak lidi nemají

nic lepšího na práci? Copak nevědí, že za chvíli začíná večerníček?“

Otočila se. „A co dveře?“ zeptala se technika.

„Koukněte na to, ten zámek není nic moc, je to nejlevnější typ od značky Hickey's, ale nebyl otevřený násilím a je v něm pořád klíč.“

„Dobře, to by snad mohlo pomoci,“ váhavě odvětila Katie. „Ale nemá cenu sestavovat nějaký scénář jenom na základě toho, co tu máme. Nemůžeme z toho poznat, jestli pachatel vešel do místnosti a překvapil oběť i dívku, jestli je sem pachatel oba přivedl odjinud, nebo jestli tu ta dívka a pachatel byli první a oběť je tu přistihla.“

Podle těch dvou mužů, co ji našli, ta dívka oběť znala, nebo alespoň věděla, jak se jmenuje, ale nevíme, jestli znala i pachatele. To nás teď zajímá nejvíc. Čím dřív identifikujeme oběť, tím dřív budeme mít představu, proč byl ten muž zabit a kdo to mohl udělat.“

Strážmistryně ó Nuallánová si něco zapisovala do notýsku. „Zajdu do Tattoo Zoo a vyžádám si seznam klientů afrického původu, kteří si nechali v poslední době zvýraznit rty, a zeptám se, jestli měl některý z nich také potetované genitálie. Tím začnu.“

„Kdybyste v tomhle salonu neuspěla, vím o pár dalších,“ ozval se detektiv Horgan. „Body and Soul na Rahilly Street a Magic's na Robert Street. Jo a taky je tu Dark Arts na Maylor Street... Víím, že tam chodí hodně Nigerijců.“

„Ve slově Nigerijec se sice píše ‚ni‘, Horgane, ale vyslovuje se to tvrdě, ‚ny‘.“

„Promiňte, komisařko,“ povytáhl Horgan obočí s předstíraným údivem. „Nerad bych byl obviněn z neúmyslného rasismu. Ani úmyslného, ať už to znamená cokoli.“

„Zmlkněte, Horgane. A začněte klepat na dveře — na obou stranách ulice. Chceme vědět, jestli místní viděli někoho do téhle budovy vcházet nebo z ní vycházet a jestli neslyšeli něco neobvyklého — cokoliv, nemuselo to nutně znít jako dva výstřely. A taky jestli někdo neslyšel hádku, křik nebo jekot.“

„Ano, komisařko.“

Technik se za rouškou syčivě nadechl. „Budeme tady minimálně ještě tak tři hodiny, pravděpodobně déle. Dám vám vědět, až oběť odvezeme do laboroky.“

„Děkuju,“ řekla Katie. „Měla bych kontaktovat státního patologa. Ach jo, jestli to bude Reidy, tak bude z tohohle případu pořádně otrávený. Hrozně ho štve, když je příčina smrti takhle jasná.“

4

Když znovu vyšla na ulici, už na ni čekal Dan Keane z *Examineru* a reportérka ve stříbrné bundě s šedým kožešinovým lemem. Danovi jako obvykle visela z koutku úst cigareta, která kmitala, když mluvil, a obličej měl ještě zarudlejší než běžně.

„Jak se vede, Dane?“ pozdravila ho. „Slyšela jsem, že půjdete do důchodu.“

„To si nemůžu dovolit, komisařko. Ne vzhledem k tomu, co dneska stojí cigarety.“

„Vždycky s tím můžete přestat.“

„No jasně, to bych taky mohl rovnou přestat dýchat.“

„Nepředstavíte mě?“

„Jistě, promiňte. Tohle je naše krásná Branna, komisařko. Právě nastoupila do *Echa*, ale řekl bych, že nemá ani zpola tušení, k čemu se to vlastně upsala. Komisařko Maguirová, seznámte se s Brannou MacSuibhneovou. Branno, holčičko, tohle je respektovaná a hrůzostrašná komisařka Maguirová.“

Branna jí podávala ruku, ale Katie si zrovna rozvazovala roušku, takže ji nepřijala. „Dejte si pozor,“ řekla jí a kývla na Dana, „a berte všechno, co tenhle pán říká, s velkou rezervou.“

Branna MacSuibhneová byla výrazně mladší, než na první pohled vypadala. Možná to bylo natupírovanými blond vlasy, které měla sčesané po obou stranách hlavy jako buvolí rohy, nebo hustou černou řasenkou, jíž si zvýraznila oči. V baculaté tváři srdcovitého tvaru byla velice hezká, i když její brada působila nevýrazně. Katie usoudila, že jí nemůže být víc než devatenáct.